

Publicerad 2007-04-01 14:45 av AjBi

Minnen av en tid som flytt

Nu var det äntligen dags! Jag hade satt bulldegen på jäsning och nu skulle det vankas bullbak inför Julen. Alla de tre barnen var förväntansfulla och ögonen glittrade ikapp.

Utanför fönstret snöade det ymnigt men därinne i köket var det varmt och gott.

Stämningen var på topp och barnen fnittrade ikapp. Radion skvalade lite behagligt på fönsterbänken. Jag plockade fram tre stycken förkläden som jag knöt om barnens midjor. Tre stolar lyfte jag även fram till bänken så att barnen skulle nå upp när de skulle baka.

Barnen klättrade snabbt upp och stod med lyckliga leenden och bara väntade.

Två bunkar med en varsin kökshandduk över öppningarna stod på bänken vid spisen. Under handdukarna hade degarna jäst och stod upp som små bergstoppar. Mjöl, margarin, russin, kanel och pärlsocker stod vid ena sidan av bänken.

Jag plockade fram tre plåtar från sidoskåpet vid spisen och lade över bakplåtspapper.

Därefter tog jag bort handduken från den ena bunken, välte ur degen med hjälp av en degspade och började knåda den. Efter att den blivit lagom smidig delade jag den i tre delar och gav varje barn en varsin bit.

Det blev en ljuuuuvlig dag... en dag vi alla minns ännu :-)

De bullarna skapades med all upptänklig glädje och uppfinningsrikedom. Alla möjliga sorters figurer växte fram under skratt och glam. Mjöligen ansikten och smygätande av degen och när de jäst klart fick de pensla och dekorera dem innan de gräddades klara i ugnen.

Doften som spred sig i köket... mmmm...

smaken av varma bullar och kall mjölk.

Kärlek som kändes i hela köket.

Idag gör de likadant med sina egna barn och ringer och säger
..."minns du, mamma?"... under fnitter och glam.

Där... just då... växte en av mina barnsagor fram.

Den som jag berättat under alla år och som de berättar för sina barn idag.

Och nu tycker de att det är på tiden att jag försöker ge ut dem alla... en del har illustrationer som jag skapat..

Om det inte går, ska jag bekosta ett varsitt ex till alla mina barnbarn, enligt barnens önskan.

Jag njuter av att ha mitt barnasinne kvar
att fantasin aldrig sinar
det var det som räddade mig
under min egen barndom.

Att höra barnbarnen säga... \"en gång till, mormor, vad hände sen?\" Det är LYCKA. :-)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren AjBi med Poeter.se id #15330 innehar upphovsrätten